

Minnets världs- bild

KONST

Marianne Andersson

Hippocampus. Konstföreningen Aura,
Krognoshuset, Mårtenstorget, Lund.
T o m 16.12.

► Pojkar med cigaretter fräckt instuckna i mungiporna. Väggen är full av dem, barnsligt tecknade och nonchalant rökande. Alla i profil, insvepta i sina egna tankemoln. Inuti och runt om deras huvuden svävar sakerna omkring; en stol, ett bord, en droppe och en kub. Det ser ut som om de försöker få grepp om verkligheten. En välbekant sysselsättning för de flesta av oss. Det är bara det att vi vanligen ägnar oss åt mer abstrakta ting, som drivkrafterna bakom människors agerande och politiska skeenden för att nämna några.

Här handlar det emellertid om själva förmågan att skapa sig en uppfattning av omvärlden, och inte tingen och världen i sig.

Marianne Andersson intresserar sig för den minnesfunktion som står för igenkännandet av saker och människor, och som är vital när individen

ska forma sin världsbild. För denna funktion finns en särskild del reserverad i hjärnans vindlingar, formad som en sjöhäst och därför uppkallad därefter – Hippocampus på latin. Minnet bär alltså formen av en sjöhäst, som nu också gett sitt namn åt Anderssons utställning på Krognoshuset.

Ordet retar nyfikenheten, och när jag väl har bakgrunden klar för mig sprider sig ett lätt naturvetenskapligt, ja, till och med filosofiskt skimmer över de naiva bilderna. Samtidigt går det inte att bortse från att konstnärens enkla men självklara handlag utgör en stor del av charmen.

I Marianne Anderssons upp och nedvända gran hänger ett åttiotal snapshots av människor.

FOTO: INGEMAR O KRISTIANSEN

Man skulle kunna se hela utställningen som en övning i fruktbar ambivalens. Mellan tekniker som glider in i varandra (teckning och måleri), mellan ett förtingligande av människan och förmänskligande av tingen (se till exempel det gardinomramade fönster som med ögon, näsa och mun blir till en beskäftig tant), och mellan en stämning som skiftar från yta till djup. Det är därför föga förvånande att Andersson valt just profilen som utgångspunkt när hon närmar sig det mänskliga ansiktet. Ett ansikte sett ur profil ger inga löften, etablerar ingen ögonkontakt. Istället för blickar som möts uppstår en retfull distans. Den andre finns där, men ogripbar och halv till sin karaktär.

I källaren visar konstnären ett sidospår på temat. En gran hänger upp och ned från taket och bland dess grenar och barr dinglar nära åttio fotografiska snapshots av människor i profil. Ryckta ur sina sammanhang och upphängda likt julgransprydnader blir ansiktena på en gång anonyma och intimt personliga. Installationen må vara visuellt effektiv, men i mina ögon ganska överflödig. Det som är väsentligt har redan sagts på de övriga två våningarna, där det finns desto fler intressanta verk att fördjupa sig i.

CAROLINA SÖDERHOLM

– konstkritiker.